

Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság
Bf.119/2010/20. szám

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, a 2012. évi január hó 10. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A kábítószerrel visszaélés büntette és más bűncselekmény miatt **V1** és társai ellen indult büntető ügyben a Vas Megyei Bíróság 2010. évi március hó 26. napján kihirdetett 8.B.289/2008/278. számú **ítéletét megváltoztatja, I.r. V1 vádlott esetében 55.032.000.-/Ötvenötmillió-harminckettőezer/ Ft-ra,**
XIV.r. **V14** vádlott esetében 7.620.000.-/Hétmillió-hatszázhuszezer/ Ft-ra rendeli el a vagyonekbeosztást.

V1 vádlott terhére rótt bűnügyi költségből az I. r. vádlott köteles 166.764.- (százhatvanhatezer-hétszázhatvannégy) Ft-ot megfizetni, míg a fennmaradó 65.620.- (hatvanötezer-hatszázhusz) Ft-ot az állam viseli.

Egyebekben az első fokú bíróság ítéletét **V1, V4** és **V14** vádlottak vonatkozásában helybenhagyja.

A **V1** és **V4** vádlottak által az első fokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban 18.960.- /Tizennyolcezer-kilencszázhatvan/ Ft bűnügyi költség merült fel, melyet **V4** vádlott visel.

I n d o k o l á s :

A Vas Megyei Bíróság a 2010. március 26. napján kihirdetett 8.B.289/2008/278. szám alatti ítéletében 13 vádlott büntetőjogi felelősségéről határozott. Az ítélet 10 vádlott vonatkozásában első fokon jogerőre emelkedett, így e vonatkozásban nem képezte felülbírálat tárgyát. A megyei bíróság **V1** vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 282/A.§ (1) bekezdés IV. fordulatába ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő társtettesként elkövetett kábítószerrel visszaélés büntetében. Ezért 8 év 2 hónapi fegyházbüntetésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte.

V4 vádlott bűnösségét szintén a Btk. 282/A.§ (1) bekezdés IV. fordulatóba ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő társtettesként elkövetett kábítószerrel visszaélés büntetében állapította meg. Ezért 6 év 10 hónapi fegyházra és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte.

V14 vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 282/A.§ (1) bekezdés III. fordulatóba ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő kábítószerrel visszaélés büntetében és 1 rb, a Btk. 313/C.§ (7) bekezdés b/ pontja szerint minősülő és büntetendő hamis készpénz-helyettesítő fizetési eszköz megszerzésével elkövetett készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségében. Ezért - halmazati büntetésül - 3 év 6 hónapi fegyházra és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte.

V1 és **V4** IV.r. vádlottakkal szemben az 1-1 rb, a Btk. 282.§ (1) bekezdésébe ütköző kábítószerrel visszaélés büntette, **V14** vádlottal szemben az 1 rb, a Btk. 282.§ (1) bekezdésébe ütköző és az (5) bekezdés a/ pontja szerint minősülő kábítószerrel visszaélés vétsége miatti eljárást megszüntette. Ezen utóbbi rendelkezést a vádlottak vonatkozásában senki nem támadta, így e vonatkozásban nem is képezte felülbírálat tárgyát.

A megyei bíróság **V1** vádlottal szemben 79.848.000 Ft-ra (a tőle lefoglalt és a Vas Megyei Bíróság Gazdasági Hivatalánál kezelt 8.515 euró, illetve 950 USD, valamint a Vas Megyei Bíróság letéti számlájára befizetett 500.000 Ft beszámításával), **V4** vádlottal szemben a tőle lefoglalt és a Vas Megyei Bíróság Gazdasági Hivatalánál kezelt 20 euróra, illetve 1 USD-ra, valamint a Vas Megyei Bíróság letéti számlájára befizetett 1.150.700 Ft-ra, **V14** vádlottal szemben 7.188.000 Ft-ra vagyonek Kobzást rendelt el.

A kiszabott szabadságvesztésbe **V1** és **V4** vádlottak vonatkozásában beszámította az általuk előzetes fogvatartásban töltött időt. Rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről és kötelezte a vádlottakat külön-külön, illetve egyetemlegesen az őket terhelő bűnügyi költség megfizetésére.

A megyei bíróság ítélete ellen **V1** vádlott és védője elsősorban enyhítésért, másodlagosan téves minősítés miatt, cselekményének kábítószerfüggő személy által elkövetettkénti minősítése, **V4** vádlott és védője elsődlegesen a tényállás téves megállapítása miatt részbeni felmentésért, másodlagosan enyhítésért és enyhébb végrehajtási fokozat megállapításáért, míg **V14** vádlott és védője elsődlegesen részbeni felmentésért, másodlagosan enyhítésért és enyhébb végrehajtási fokozat megállapításáért jelentettek be fellebbezést, melyet **V14** vádlott védője írásban is indokolt, részben módosítva azt. Elsődleges kérelme ez utóbbi formában védenccé valamennyi vádpont alóli felmentését célozta. Másodlagosan kérelme a kábítószeres cselekmény minősítésének megváltoztatására irányult, mégpedig a Btk. 282.§ (3) bekezdés a/ pontja szerinti kábítószerrel visszaélés előkészülete büntetnének megállapítására. Harmadlagos indítványa abban állt, hogy amennyiben az ítélet tábla az előző minősítéssel nem ért egyet és a vádlott magatartását forgalmazásként értékeli, úgy azzal kapcsolatosan állapítsa meg, hogy kísérleti szakban maradt és erre tekintettel kétszeres enyhítést alkalmazzon a büntetés kiszabásánál. A negyedleges kérelem az ítélet adott minősítés melletti enyhítését célozta. A védő elsőként a megyei bíróság bizonyítási eljárását támadta, sérelmezve, hogy a tényállást lényegében megalapozó bizonyítékként kezelte a lehallgatási anyagra épített, ún. rendőri jelentést. Több szempontból is érvelést tartalmaz a fellebbezés indokolása arra nézve, hogy a védelem álláspontja szerint a rendőri jelentés miért nem tekinthető bizonyítási eszköznek, miért tartja aggályosnak annak felhasználhatóságát a bizonyítás keretében. Ennek eredményeként összességében azt a végkövetkeztetést vonva le,

hogy a rendőri jelentés a nyomozó hatóság szubjektív megítélését tükrözi. Ennek ellenére a bíróság minden további vizsgálódás, bizonyítás nélkül beemelte a bizonyítékok körébe és lényegében erre alapítva állapította meg a tényállást, amellyel szemben annak megalapozottságát illetően is komoly aggályok vethetők fel. Ekként végigmenve a **V14** vádlottat érintő tényállási pontokon, elemezte, hogy miért és mennyiben nem látja bizonyítottnak úgy a kábítószer fajtáját, mint mennyiségét tekintve az adott ítéleti megállapításokat, azt is kifogásolva, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján arra sincs adat, hogy amennyiben a lehallgatási anyag alapján megalapozott következtetés lenne is levonható arra, hogy a telefonbeszélgetést folytató felek közt az adott kábítószerre és az adott mennyiségre vonatkozó megállapodás lezajlott, a tényleges átvétel, a kábítószer megszerzése védenca részéről megtörtént.

A fellebbviteli főügyészség átiratában a tényállás kisebb fokú kiegészítését indítványozta IV.r. vádlott esetében az ítéletben feltüntetett elítéléseihez kapcsolódó elkövetési időkkal, melyekből adódóan további súlyosító körülményként kérte értékelni, hogy jelen eljárásban elbírált cselekményeit 4 ellene indult büntetőeljárás hatálya alatt követte el.

Az ítélet indoklásának és rendelkező részének pontosítását is szükségesnek tartotta annyiban, hogy a megyei bíróság nyilvánvaló számítási hibáját kiküszöbölve **V4** vádlott a 40 gramm kokain értékesítéséből 480.000 Ft haszonra tett szert, ekként a vele szemben alkalmazott vagyonekობzás összegét is 7.620.000 Ft-ra kérte módosítani.

Az átirat további részében azokat a tényállási elemeket emelte ki, amelyek megítélése szerint már az elsőfokú eljárásban alapot adhattak volna a bünszervezetbeni elkövetés megállapítására. Álláspontja szerint tévedett a megyei bíróság, amikor az ügyészi váddal ellentétesen bünszervezet helyett csak bünszövetségben való elkövetést állapított meg a fellebbezéssel érintett vádlottak vonatkozásában. Ennyiben is kérte az első fokú ítélet megváltoztatását a törvényi előírásoknak megfelelő jogkövetkezményekkel együtt, mégpedig, hogy **V1**, **V4** és **V14** vádlottak fegyházbüntetését a Btk. 42.§ (3) bekezdése is megalapozza, feltételes szabadságból való kizárásuk az indítványozott minősítés mellett a Be. 47.§ (4) bekezdés d/ pontjából adódik.

Végül hivatkozott arra, hogy a megyei bíróság részéről a bünygyi költség számításakor pontatlanság történt. **V1** vádlott terhére részben olyan összegeket állapított meg, melyek nem köthetők az ő cselekvőségéhez, ekként 65.620 Ft-ra nézve mérsékelni kérte az I.r. vádlottat terhelő bünygyi költséget azzal, hogy azt az állam viseli.

A másodfokú nyilvános ülésen **V1** vádlott védője a fellebbezést megalapozatlanság okából az első fokú ítélet hatályon kívül helyezése és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítása érdekében tartotta fenn. Egyben reagált a fellebbviteli főügyészség átiratában foglaltakra is, kifejtve azt az álláspontját, hogy a senki által nem támadott elsőfokú ítéleti rendelkezés a bünszervezeti elkövetés mellőzése miatt annak megállapítása a másodfokú eljárásban a súlyosítási tilalomba ütközik. Mindezzel együtt is sértené az egyenlő elbíralás elvét az első fokú ítélet ilyen tartalmú megváltoztatása, hiszen a bünszervezetbeni elkövetéssel érintett vádlottak egy részének esetében az ítélet első fokon jogerőre emelkedett.

A továbbiakban a védő hosszasan, de összességében a megyei bíróság bizonyítékértékelő tevékenységét támadta, kitérve az általa vélt eljárási szabálysértésekre is, így **V6** vallomásának bizonyítékként történt elfogadására, a terhelő vallomást tevő **V10** és védence közti szembesítés és a védencétől lefoglalt pénzösszeg valós eredetének alapos vizsgálatának elmaradására.

Végül **V1** vádlott kábítószer függőségét érintően folytatott szakértői bizonyítással kapcsolatosan fejtette ki kifogásait, melynek eredményeként arra a következtetésre jutott, hogy az első fokon eljáró bíróság helyes eljárása az lett volna, ha az in dubio pro reo elve alapján **V1** vádlottra legkedvezőbb szakvéleményt fogadja el, vagy további szakértő bevonásával tisztázza a szakvélemények közti ellentétet.

Elsődleges kérelme mindezek alapján a megyei bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására, ezen belül **V1** vádlott kábítószer függőségének megállapítására, a lefoglalt és vagyonekhozással érintett pénzösszegre vonatkozó rendelkezés mellőzésére és **V1** vádlott részére történő kiadására irányult.

Másodlagos indítványként a védő a büntetés enyhítését kérte lényegében a megyei bíróság által feltárt enyhítő körülményekre hivatkozva olyan formában, hogy az ítélet tábla enyhítő szakasz alkalmazásával és eggyel enyhébb fokozatban határozza meg a büntetés mértékét.

V4 vádlott védője a fellebbezést fenntartva egyetértve és csatlakozva **V1** vádlott védőjéhez, elsőként az első fokú ítélet megalapozatlanságára hivatkozott. Emellett azonban kitarthat az eljárás során végig képviselt álláspontja mellett is, hogy az első fokú ítélet hatályon kívül helyezése nemcsak megalapozatlansági, hanem abszolút eljárási hiba okán is indokolt. Mint ahogy az elsőfokú eljárás alatt, a másodfokú eljárásban is ez utóbbi okot abban látta, hogy az ügyet tárgyaló bírói tanács tanácselnöke az eljárás korábbi szakaszában nyomozási bíróként járt el.

A fellebbviteli főügyész indítványával kapcsolatosan I.r. vádlott védőjéhez hasonlóan maga is hivatkozott a bünszervezetbeni elkövetés kapcsán a súlyosítási tilalomra.

Végül a **V4** vádlott kábítószer függőségére vonatkozó szakértői bizonyítással kapcsolatosan vetett fel olyan kifogásokat, amelyek álláspontja szerint vagy további bizonyítás felvételét, vagy az elsőfokú bíróság ítéletének ez okból is történő hatályon kívül helyezését és új eljárás lefolytatását indokolják.

Harmadlagos indítványként a védő az ítélet enyhítését, ezen belül lehetőség szerint eggyel enyhébb végrehajtási fokozat megállapítását kérte.

V14 vádlott védője a másodfokú nyilvános ülésen az írásbeli fellebbezésben írtakat változatlanul fenntartotta, a vádlott terhére rótt vagyoni elleni bűncselekménnyel kapcsolatosan fejtette ki további érvelését, melynek alapján a készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségének vádja alóli felmentésre is indítványt tett. Ennek keretében

hivatkozott arra, hogy a bizonyítási eljárás nem terjed ki annak vizsgálatára, hogy a lefoglalt bankkártya alkalmas volt-e polgárjogi jogviszony létrehozására, banki művelet elvégzésére. Ebből következően pedig az adott bűncselekmény - törvényi tényállási elem hiányában - **V14** vádlott terhére nem állapítható meg. **V1** és **V4** vádlott védőivel egyező álláspontot foglalt el a tekintetben, hogy a fellebbviteli főügyészség indítványa azontúl, hogy a súlyosítási tilalomba ütközik, megalapozatlan is a bünszervezet megállapítására vonatkozó részében.

A fellebbviteli főügyészség képviselője a másodfokú nyilvános ülésen az átiratban foglaltakat csak részben tartotta fenn. Visszavonta a bünszervezetben elkövetés megállapítására tett indítványát, egyebekben továbbra is indokoltnak tartotta az első fokú ítélet megváltoztatását az indítvány szerint.

A fellebbezésekre tekintettel az ítéletábra a megyei bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást a fellebbezéssel érintett vádlottak vonatkozásában a Be. 348.§ (1) bekezdésének megfelelően teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság olyan eljárási hibát nem vétett, amely a másodfokú érdemi felülbírálat akadályát képezhette volna. **V4** vádlott védőjének abszolút hatályon kívül helyezést eredményező eljárási hibára való hivatkozása az elsőfokú eljárásban is elhangzott már. Az akkori kizárás iránti bejelentés elbírálásakor született ítéletábrai döntéshez a másodfokú bíróság jelenleg is tartja magát, az ott kifejtett álláspont az adott törvényi rendelkezéseken alapszik, melyet a következetes bírói gyakorlat is megerősít. A megyei bíróság egyesbírája a Be. 131.§ (1) bekezdéséből eredő feladatának ellátása miatt nem válik nyomozási bírává. Az adott törvényhely (1) bekezdésének szövegezése is különbséget tesz a nyomozási bíró és a megyei bíróság egyesbírájának eljárása közt. Kifejezetten a nyomozási bíró számára biztosítja a vádirat benyújtása előtt elrendelt előzetes letartóztatás egy hónapra történő elrendelését, alkalmanként további 3 hónapra, összesen az előzetes letartóztatás elrendelésétől számított egy évig terjedően a kényszerintézkedés meghosszabbítását. Ezt követően a megyei bíróság egyesbírája jár el a nyomozási bíró eljárására vonatkozó szabályok szerint. Összességében értelmezve a fenti törvényi rendelkezést, a törvényalkotó egyértelműen különbséget tesz a két bíró eljárásjogi szerepe közt. Önmagában attól tehát, hogy adott megyei bíró a Be. 131.§ (1) bekezdésében írt feladatot is ellát, nem válik nyomozási bíróvá, ügyből való kizárásának indokoltságára a Be. 21.§ (3) bekezdés a/ pontjára hivatkozva nem lehet és ez okból elsőfokú bíróként való eljárása a Be. 373.§ (1) bekezdés II/b. pontja szerint nem eredményezheti abszolút eljárási hibaként az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését sem.

A további eljárási kifogásokkal kapcsolatosan **V6** terhelt első nyomozati vallomásának felhasználhatóságát illetően az ítéletábra az alábbiakat tartja szükségesnek rögzíteni:

A Be. 9.§-a szerint a büntetőeljárás nyelve a magyar. A magyar nyelv nem tudása miatt senkit sem érhet hátrány. A büntetőeljárásban mind szóban, mind írásban mindenki az anyanyelvét, törvényben kihirdetett nemzetközi szerződés alapján az abban meghatározott

körben regionális, vagy kisebbségi nyelvét, vagy ha a magyar nyelvet nem ismeri, az általa ismertként megjelölt más nyelvet használhatja.

Ezt az alapelveként rögzített jogot az eljárás valamennyi szakaszában biztosítani kell a terhelt számára, amennyiben ennek szükségessége felmerül. A Be. 43.§ (2) bekezdés f/ pontja ugyancsak garanciális szabályként írja elő, hogy a terhelt jogosult arra, hogy büntetőeljárási jogairól az eljáró hatóságtól felvilágosítást kapjon.

A Be. számos olyan kioktatási kötelezettséget ír elő a nyomozó hatóság, ügyészség, bíróság számára, amikor ennek elmaradása egyértelmű törvénysértést, ezáltal az ily módon beszerzett bizonyítási eszköznek a többi bizonyítási eszközök köréből történő kirekesztését vonja maga után. Nyilvánvaló erre az eredményre kell, hogy vezessen, ha a terhelt kihallgatást végző hatóság olyan helyzetben van, amikor teljesen egyértelmű számára az anyanyelv használatával kapcsolatos kioktatási kötelezettsége, vagyis az adott körülményekből mindenképpen észlelnie kell, hogy a terhelt a magyar nyelvet nem, vagy csak olyan szinten ismeri, amely védekezési jogainak gyakorlásában akadályozza, vagy azt csorbítja. Jelen ügyben a rendelkezésre álló iratok tartalma alapján megállapítható, hogy **V6** magyar anyától Szíriában született magyar állampolgárságú személy, aki elfogását követően a nyomozó hatósággal mindvégig magyarul kommunikált. Az első gyanúsított kihallgatási jegyzőkönyvből semmi olyan körülményre utaló momentum nem tűnik ki, amely arra utalna, hogy a kihallgatást végző nyomozónak észlelnie kellett, hogy a magyar nyelv akár szóbeli, akár írásbeli megértését illetően **V6** terheltnek nyelvismereti hiányosságai vannak. Nem túl hosszú, de a gyanúsítással adekvát vallomást rögzít a jegyzőkönyv azzal együtt, hogy tartalmazza érthető, olvasható módon a kihallgatás előtti figyelmeztetésekre írásban tett terhelti nyilatkozatot és azt is, hogy **V6** a jegyzőkönyvet annak elolvasása után írta alá. Mindezt a kihallgatást végző rendőr tanúként is megerősítette a bíróság előtt. Ilyen körülmények mellett az ítéletábra arra a következtetésre jutott, hogy a kihallgatást végző nyomozó részéről nem történt mulasztás, az adott helyzetben nem kellett és nem is lehetett észlelnie, hogy az anyanyelv használatának lehetőségére is ki kell oktatnia a gyanúsítottat, aki egyébként az adott eljárásban az ügy ura, amennyiben úgy érzi, hogy védekezési jogát az adott körülmények mellett nem tudja teljességében érvényesíteni, maga is jelezhetne volna az eljárást végző nyomozó felé. Az iratokból az is megállapítható, hogy nemcsak a kihallgatást végző rendőr, de még az első alkalommal eljáró nyomozási bíró sem észlelt az általa tartott ülésen tolmács igénybevételét szükségessé tevő körülményeket.

Mindezek alapján az ítéletábra **V6** első nyomozati vallomásának a bizonyítékok köréből való kirekesztésére okot nem látott, mivel kihallgatása nem sértette az eljárási törvény előírásait.

Az ún. rendőri jelentés felhasználhatóságával kapcsolatosan az ítéletábra ugyancsak nem tudta osztani a védelmi érvelést. A tárgyalási jegyzőkönyvből megállapítható, hogy az első fokon eljáró bíróság nemcsak az írásba foglalt kihallgatási anyagot, de magát a hanganyagot is beemelte a bizonyításba. A hanganyag meghallgatásával egyidejűleg próbálta meg beazonosítani a vádlottak nyilatkozatásával is az adott telefonbeszélgetést folytató személyét és elvégezte az elhangzottak tartalmi értékelését is. Így több ponton az ítéletben írtak szerint a vádirathoz képest módosította a tényállást is, amely ekként nem pusztán a védelem által

sérelmezett rendőri jelentésen alapszik. Annak minden megállapítását az alapos érdemi bizonyítás alapján igazoltnak találta, ezért volt abban a helyzetben, hogy azt a későbbiekben a bizonyítékok körében értékelje.

A kábítószer függőséget érintő szakértői bizonyítást illető I.r. és IV.r. vádlott vonatkozásában felvetett védelmi kifogásokat az ítélet tábla ugyancsak nem találta alaposnak és e körben további bizonyítás felvételét sem látta szükségesnek. Az ügyben úgy V1, mint V4 vádlott vonatkozásában 3-3 szakértői vélemény került beszerzésre. A megyei bíróság azok megállapításaitól függetlenül vetette vizsgálat alá valamennyit. Megfelelő érveléssel foglalt állást a tekintetben, hogy a Szombathelyi és a Győri Szakértői Iroda által készített véleményeket miért nem tudja elfogadni, a két szakvéleményt tekintve mik azok a pontok a szakértők megállapításaiban, amelyek az egyéb bizonyítékok tükrében a leigazolt adatokkal nem egyeztethetők össze, a szakértői tevékenység miben és mennyiben kifogásolható. Azt is megindokolta az elsőfokú bíróság, hogy ezzel szemben a Veszprémi Szakértői Iroda szakvéleményét miért látta elfogadhatónak, az egyes szakértői megállapítások mely pontokon, milyen egyéb bizonyítékokkal voltak összeegyeztethetők, a szakvéleményt ezáltal kezelhetőnek és megindokoltnak látva miért ítélte úgy, hogy ez utóbbira tényállás alapítható anélkül, hogy további bizonyítás felvételét rendelné el. Összességében tehát és ennyiben áttérve a megyei bíróság bizonyítékértékelő tevékenységére is az ítélet tábla sem abszolút, sem olyan relatív eljárási hibát nem észlelt az elsőfokú bíróság eljárásában, amely akár az ítélet megalapozatlanságát eredményezve vezethetett volna annak hatályon kívül helyezéséhez.

Kétségtelen, hogy a bizonyítás gerincét a telefonlehallgatási anyag adta, amely csak az egyéb bizonyítékok együttes értékelésével, egybevetésével alkalmas bármilyen tényállás megállapításához. A megyei bíróság ezt az aprólékos, mindenre kiterjedő tevékenységet maradéktalanul elvégezte. A terhelti vallomások, a megfigyelések, tettenérések, házkutatások, lefoglalások adatait mind-mind megfelelő logikával illesztette a lehallgatási anyaghoz. Nem vitatva a védelem álláspontját, hogy a felderítő tevékenység sokkal szélesebb körben is elvégezhető lett volna, pl. cellainformációk beszerzésével, a vádlottak mozgásának, a kábítószer tényleges átadásának megfigyelésével, a megszerzett kábítószer további sorsának felderítésével számos olyan többlet adat is beszerezhető lett volna, amely az ügy megítélését egyszerűbbé, egyértelműbbé tehetné volna, a beszerzett bizonyítékok azonban ezzel együtt is elegendőek az adott ítéleti tényállás megállapításához.

A nyomozást törvényesen elvégzett célirányos titkosszolgálati eszközök alkalmazásával elvégzett felderítői munka előzte meg. Ennek során nyilvánvalóan olyan adatok kerültek a nyomozó hatóság tudomására, amelyek a titkos információgyűjtés szükségességét is felvetették. A nyomozás nem a lehallgatási anyagokban elhangzott ingatlan bérbeadások, ingatlan adásvételek, ruhaneműk értékesítése és egyéb más ügyletek miatt indult és folyt, hanem egyértelműen és később egyéb bizonyítékokkal leigazoltan is kábítószer terjesztéssel összefüggésben. Ilyen körülmények mellett alappal nem kifogásolható, hogy az elsőfokú bíróság a lehallgatási anyagban található, a vádlottak által használt „virágnyelvet” az adott módon értelmezte és az ott elhangzottakból az általa megállapított tényekre vont

következtetést, hiszen a szűk körű terhelti vallomások is ebbe az irányba mutattak, a tényállásban rögzített események megállapítására voltak alkalmasak.

A nyomozás során **V6**, **V3**, **V2**, **V10**, **V11** tettek érdemi, magukra és I.r., valamint IV.r. vádlottra nézve is terhelő vallomást, melyet aztán a későbbiekben **V10** és **V11** kivételével lényegében visszavontak. A megyei bíróság ezeket a vallomásokat egyenként és összességében is alaposan megvizsgálta, összevetette azzal is, hogy az egyes vádlotti előadások milyen egyéb bizonyítékokkal támaszthatók alá, vagy mely részükben cáfolhatók, vizsgálva a terhelő vallomások visszavonásának okait is. E körben sem tévedett, amikor arra a megállapításra jutott, hogy a fenti vádlottak vallomásuk visszavonására ésszerű magyarázattal szolgálni nem tudtak, módosított vallomásaik semmivel alá nem támasztottak, így nem elfogadhatóak.

A vádlottak közül **V6** magyarázattal szolgált ugyan vallomásának módosítására, ez azonban az adott körülmények mellett nem állja meg a helyét. Az elfogását követő első nyomozati kihallgatásáról készült jegyzőkönyv tartalmát tekintve az adott történésekre nézve időbelileg egymáshoz kapcsolódó, logikailag is egymáshoz fűzhető eseménysort tartalmaz. Abban semmi nem utal arra, hogy a terhelte nem volt tisztában azzal, hogy mit beszél. Az itt közölt adatokat, tényeket, úgy a **V1** és **V4** vádlottak tevékenységét, a köztük lévő alá-fölérendeltségi viszonyt a kábítószer kereskedés keretében részben leigazolták a vádlottársak vallomásai, az elfogás előtt végzett rendőri felderítő munka és a tettenérés során észlelt adatok, mind az érintettek személyét, mind a lefoglalt kábítószer fajtáját, mennyiségét illetően is. Ezekre is tekintettel **V6** első nyomozati vallomását pusztán a magyar nyelv ismeretének hiányára hivatkozással anulálni nem lehet.

Az ezen bizonyítékokra alapított tényekből pedig az elsőfokú bíróság helyes következtetést vont le arra nézve is, hogy a telefonlehallgatási anyagból kiszűrhető kábítószer rendelések teljességbe mentek, a kábítószer terjesztéssel foglalkozó vádlottak részéről azok továbbértékesítése is megtörtént. A kábítószer vásárlások gyakoriságáról az egyes alkalmakkor vásárolt kábítószer mennyiségéből, bekerülési költségéből ugyanis csak ez az elfogadható végkövetkeztetés vonható le. Az adott bizonyítékok tükrében, így a beismerő vallomást tevő vádlottak vallomására alapítva az is megállapítható, hogy a megyei bíróság a 12.000 Ft/gramm beszerzési árhoz képest ugyanilyen összegű továbbértékesítési, vagyis a vádlottakra legkedvezőbb adattal számolt. Védelmi oldalról ekként alappal nem támadható a tényállásnak ez a része sem.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a fentiek szerint a beszerzett és megfelelően értékelt bizonyítékokon alapszik, megalapozatlansági hibában lényeges elemeit illetően nem szenved. Személyi részét találta szükségesnek az ítélőtábla a fellebbviteli főügyészség indítványának is megfelelően kiegészíteni azzal, hogy **V4** vádlott vonatkozásában az ítélet 23. és 24. oldalán írt elítélések alapját képező elkövetési idő az 1. pont alatti ítélet esetében 2005. április 4., a 2. pontban írt ítélet esetén 2003. szeptember hónap, a 3. ítélet esetében 2005. április 14., a 4. számú ítélet esetében 2004. október 1. napja. Ugyancsak alappal hivatkozott a fellebbviteli főügyészség a megyei bíróság részéről vétett számítási hibára is, az ítélet 39. oldal 5. bekezdésében a 40 gramm kokain vételára 12.000 Ft/grammál számolva

az ott feltüntetett 48.000 Ft helyett 480.000 Ft. Ebből következően megállapítható, hogy **V14** vádlott legalább összesen 7.620.000 Ft-ot fordított kábítószer beszerzésére, illetve annak értékesítéséből legalább ekkora haszonra tett szert.

Ezzel a kiegészítéssel, illetve pontosítással a megyei bíróság ítélete teljes mértékig megalapozottá vált, így alapját képezhette a másodfokú bíróság határozatának is.

A fellebbviteli főügyészség a másodfokú nyilvános ülésen a bünszervezet megállapítására vonatkozó indítványát ugyan visszavonta, az ítélet tábla ezzel együtt is szükségesnek tartja az alábbiak rögzítését. A bünszervezet megállapítása nemcsak jog, hanem ténykérdés is. Létének leigazolása külön erre vonatkozó komoly bizonyítás lefolytatását igényli, amely ahogy az elsőfokú bíróság is hivatkozott rá, jelen ügyben a felderítés körében elmaradt, később pedig már nem volt pótolható.

Ugyanakkor a védelmi felvetésekre hivatkozva azt is szükséges megjegyezni, hogy a bünszervezet másodfokú eljárásban való kimondása a vádlottak terhére bejelentett ügyészi fellebbezés hiányában sem ütközik a súlyosítási tilalomba a jelenleg hatályos rendelkezések szerint, bár valóban komoly aggályokat vet fel a maga után járó igen súlyos jogkövetkezményekre tekintettel (fegyház fokozat, emelt büntetési tétel, feltételes szabadságból való kizárás).

A tényállás alapján helyesen vont következtetést a megyei bíróság mindhárom fellebbezéssel érintett vádlott bűnösségére. A felülbírálat során irányadó rendelkező részben helyesen minősítette és nevezte meg az adott bűncselekményeket is. **V14** vádlott vonatkozásában azonban a bűncselekmény pontos törvényhelyének feltüntetésére az indoklási részben hiba csúszott, a minősítés szerint a vádlott a kábítószerrel visszaélést a Btk. 282/A.§ (1) bekezdés IV. fordulataba ütközően kereskedéssel követte el. Az ítélet 123. oldal 4. bekezdésében kifejtett érvelés ezzel szemben a rendelkező résszel van összhangban, ezért nem volt akadálya annak, hogy az ítélet tábla **V14** vádlott cselekményének jogi minősítését az indoklásban a rendelkező részben helyesen írtak szerint pontosítsa. **V14** vádlott vonatkozásában a bűnösség megállapítására a készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétségében is törvényesen került sor, az ügyben beszerzett okmányszakértői vélemény alapján, ennek a bűncselekménynek a megnevezése és jogi minősítése is megfelel az irányadó anyagi jogi szabályoknak.

Az ítélet tábla a megyei bíróság által a büntetés kiszabása során feltárt körülményeket a fellebbviteli főügyészség indítványának megfelelően **V4** vádlott esetében tartotta szükségesnek kiegészíteni azzal, hogy további súlyosító körülményként kell értékelni, hogy ellene több büntetőeljárás is folyamatban volt már, amikor jelen ügyben elbírált cselekményét elkövette. Ennyiben kiegészítve a megyei bíróság által feltárt bűnösségi körülmények teljes körűek mindhárom vádlott esetében.

Az elkövetéskor hatályos enyhébb elbírálást lehetővé tevő, tehát alkalmazandó törvény a vádlottak terhére rótt kábítószerrel visszaélés büntetét 5-15 évig, vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel rendelte büntetni. Ilyen büntetési tételkeretek mellett az önmagában

nézve komoly tartamú büntetés **V1** és **V4** IV.r. vádlott esetében eltúlzottnak mégsem mondható azzal együtt sem, hogy az első fokú ítélet kihirdetésétől is jelentősebb időmúlás következett be, amely nem róható a terhükre és a büntetlen előéletű I.r. vádlott vonatkozásában a fokozatosság elvének megfelelő alkalmazása is kíváncsolom.

Ugyanakkor az sem hagyható figyelmen kívül, hogy az elsőfokú bíróság számos vádlott büntetőjogi felelősségéről határozott még, akik vonatkozásában az ítélet első fokon jogerőre emelkedett. A másodfokú bíróság ilyen esetben különösebb ok híján nincs abban a helyzetben, hogy az ítélet belső arányosságát megbontva a fellebbezéssel érintett vádlottak büntetését komolyabb mértékben enyhítse, kisebb tartalmú változtatásra pedig a másodfokú eljárásban nincs törvényes lehetőség. Összességében megállapítható, hogy a vádlottak büntetése tettarányos, megfelelően igazodik személyükhöz is. **V14** vádlott esetében a 3 év 6 hónap fegyházbüntetés kiszabására eleve enyhítő szakasz alkalmazásával került sor, annak további enyhítésével a büntetés súlytalanná válna. Ezért az ítélőtábla a fellebbezéseket enyhítés célzó formájukban sem találta alaposnak.

A megyei bíróság ítéletének a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján történő megváltoztatását látta azonban szükségesnek az ítélőtábla **V1** és **V14** vádlott vonatkozásában a vagyonekhozást érintően. **V14** vádlott vonatkozásában, ahogy a fellebbviteli főügyészség is hivatkozott rá, az elsőfokú bíróság számítási hibát vétett, ennyiben kellett korrigálni a megyei bíróság ítéletét. **V1** vádlott esetében azonban az elsőfokú bíróság téves jogértelmezésének eredményeként vált szükségessé a vagyonekhozás összegének mérséklése. A megyei bíróság ítéletében hivatkozott arra, hogy a vagyonekhozást a Btk. 77/B.§ (1) bekezdés a/ és d/ pontja alapján alkalmazta, figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság 1/2008. számú büntető jogegységi határozatára is. Ennek alapján kifejezetten utalt arra, hogy a vagyonekhozást nemcsak a kábítószer értékesítéséből befolyt, hanem az annak megszerzésére szánt vagyona nézve is elrendelte. A vagyonekhozás célja a bűnös úton elért vagyongyarapodás elvonása. Erre is tekintettel amennyiben a terheltől a nyomozó hatóság az általa megszerzett kábítószer lefoglalja, majd a jogerős ítélettel az adott kábítószer elkobzás alá esik, ugyanezen kábítószer mennyiségre nézve vagyonekhozás alkalmazása a kétszeres értékelés tilalmába ütközik. Ezért az ítélőtábla a Vas Megyei Bíróság ítéletét megváltoztatva **V1** vádlott esetében a vagyonekhozás összegét a tőle lefoglalt és elkobzott kábítószer tényállásban írt beszerzési árával csökkentve határozta meg.

Megalapozottnak találta az ítélőtábla a fellebbviteli főügyészség indítványát a tekintetben is, hogy **V1** vádlott vonatkozásában az elsőfokú bíróság által ráterhelt bűnügyi költség egy része alól mentesíteni kell, hiszen az a cselekményeivel összefüggésbe nem hozható, ezért úgy rendelkezett, hogy a terhére rótt bűnügyi költségéből 166.764 Ft-ot köteles megfizetni, míg a fennmaradó 65.620 Ft-ot az állam viseli a Be. 339.§ (1) bekezdése alapján.

Tekintve, hogy a megyei bíróság ítéletének további rendelkezései valamennyi fellebbezéssel érintett vádlott vonatkozásában törvényesek, egyebekben az ítélőtábla azokat **V1**, **V4** és **V14** vádlottak vonatkozásában a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

V1 és **V4** vádlottak vonatkozásában az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása a Btk. 99.§-án, míg **V4** vádlott esetében a másodfokú

eljárásban felmerült bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezés a Be. 381.§ (1) bekezdésén alapszik.

Győr, 2012. január hó 10. napján

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára sk.
a tanács tagja, előadó

Dr. Csák Csilla sk.
a tanács tagja

Záradék:

Ez az ítélet és ezáltal a Vas Megyei Bíróság 2010. március 26. napján kelt 8.B.289/2008/278. szám alatti ítélete **V1**, **V4** és **V14** vádlottak vonatkozásában a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2012. január hó 10. napján

. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül

kiadó: